

Lunta oli maahan kertynyt hyvinkin parikymmentä senttiä. Maa otti sen mielellään vastaan talven ensipeitoksi painautuessaan levolle. Puut kantoivat nekin koko alkutalven lumikuormaa odotellen painolastin vapauttavaa suvikeliä. Elettiin joulukuun loppupuolta ja päivä oli lyhimmillään, aivan talvipäivänseisauksen tienoolla. Tiheikössä rymisteli jokin ja lumipaakut tipahtelivat oksilta siltä kohtaa missä se oli kulkenut. Aukon reunalta kuusta, koivua ja haapaa kasvavaan tiheikköön vievä kulkureitti erottui lumisesta metsästä selkeästi taustaansa tummempana urana. Keskenkasvuisen ryteikön puut heilahtelivat ja pakkaslumi pöllysi välistä valkoisina pilvinä. Hahmo liikkui jäykänoloisesti puolelta toiseen heilahdellen ja välillä pysähdellen. Verkalleen etenevä kulku tiheikössä pyrki kohti aukkoa. Kulkua haittaavat korkeat mättäät ja vieri vieressä kasvavat puut pakottivat kulkijan mutkittelemaan ja etsimään väljempää reittiä helpommin kuljettavalla koneuralle. Paksussa vaatekerrassa ja karvahatussa tarpova vanhus veti perässään parimetristä kuusta. Kuusen jäljessä tassutteli metsäretkellään emäntänsä tavannut pikimusta kissa. Väljempään maastoon päässyt vanhus huokaisi, laski kuusen tyven kädestään ja ryhtyi riisumaan reppua selästään, jonka läpän alta pisti esiin puinen kirveenvarsi. Mummo etsi repustaan termospulloa, kun hän huomasi kissan: - Mikkohan se siinä. Mistä sinä siihen osasit? Olitko hiirijahdissa vai halusitko tulla mukaan kuusen hakuun muuten vain? Mummo silitti puskevaa kissaansa ilahtuneena. Kaatoi juodakseen kuumaa mustikkamehua termoksen mukiin ja murusti vehnäsen nurkasta kissalle makupalaksi. Vanhus kulki kuusta perässään vetäen ja kissa seurassaan pitkin jo hämärtyvää kylätietä. Niissä muutamassa talossa joita mummo tiesi asuttavan näkyi valot. Monta asuinsijaa oli valottomana ja kylmillään, niin oli ollut jo kauan. Yksi toisensa jälkeen pihat olivat hiljenneet ja varsinkin näin talviaikaan tahtoi valottomia paikkoja olla enemmän kuin valollisia. Yhteen tällaiseen kylmänä olevan mökin ikkunaan näytti kuitenkin ilmestyneen valoa. Mummo pysähtyi ja katseli taivaalle, koska arveli kuun loisteen heijastuvan mökin ikkunalasista. Taivas näytti päivän jäljiltä olevan edelleen paksussa pilvessä, eikä kuuta näkynyt. Valoa ikkunassa kuitenkin selvästi oli. Lieneekö joku tullut joulun viettoon? Vanhus jatkoi taivaltaan, kuusi jätti jälkeensä laahausjäljen ja kissa kulki nyt edellä. Erään maatalon kohdalla mummo torui pikimustaa kissaansa menemästä kissoja vihaavan isännän pihaan. - Sinne älä koskaan mene. Paha isäntä ei tykkää kissoista. Siellä sinulle voi käydä huonosti. Mummo laittoi vaatimattoman joulunsa. Lämmitti tuvan vanhan ihmisen jäseniä miellyttävään lämpöön. Kohotti kuusen jalustaansa ja koristeli joulupuunsa hartaana ja harkiten, niin että kuusen oma kauneus sai jäädä päällimmäiseksi esille. Uuniin hän laittoi tuhdin köntin sianlihaa ja arinalle hän nakkeli muutamia isokokoisia perunoita hautumaan. Piirakat ja rieskan hän oli jo paistanut edellisenä päivänä ja samalla uunissa oli hautunut oman kasvimaan sadosta tehty lanttulaatikko. Aattopäivän askareet jo raukaisivat mummoa kun hän tuli saunasta. Varhain aamulla jouluaskareet aloittanut uunin lämmitys ja sitä seuranneet monet toimet kuluttivat päivän ja iäkkään ihmisen voimat tarkoin. Joulusaunansa mummo kylpi huolellisesti kiirehtimättä. Kuumassa vedessä haudutettu rauduskoivuinen vasta oli ollut lääkettä rasittuneille jäsenille. Mummo lepäsi hetken kiikkutuolissa ennen ateriaa. Taisipa hän käydä unessakin koska säpsähti hereille kun emalinen ruokakaljamuki tipahti kädestä lattialle. Lyhyen unensa aikana mummo oli ollut jo kuolleen miehensä kanssa rekipelissä menossa ostamaan pulsaattoripesukonetta. He olivat molemmat olleet nuoria ja hyvillä mielin. Pesukoneen hankintaan oli heillä vankka peruste, koska parin esikoinen syntyisi muutaman kuukauden kuluttua. Juuri kun he olivat tulleet koneliikkeeseen ja alkaneet katselemaan uutuuttaan kiiltäviä pesukoneita oli muki pudonnut kädestä ja herättänyt mummon. Harmitti kun olisi ollut niin mukava uni katsella. Voi sitä innostusta ja hyvän olon tunnetta mitä sitä silloin sai kokea, huokaisi mummo. Ennen ruokailun aloittamista mummo kävi

ovella huutelemassa kissaansa kaveriksi joulumateriaalille. - Mikko, Mikko, Mikko, huuteli mummo. Tule jo tupaan ja syömään. Mummo toisti kutsunsa moneen kertaan huudellen eripuolille pihaa. Mikkoa ei vain kuulunut ja mummon oli aloitettava ateriansa ilman kissaansa. Kesken mummon aloittaman aterian kuului eteisestä töminää. Kohta koputettiin ovelle ja ovesta ilmestyi tuvan puolelle nuori nainen jolla oli kassi kädessään. - Hyvää Joulua! Minun nimeni on Tuuli, sanoi nainen korottamalla hieman ääntänsä koska näki että pöydässä istui vanhempi ihminen. Minä muutin muutama päivä sitten tuohon naapuriin ja ajattelin tulla katsomaan millainen naapuri minulla on vaikka onkin joulueikä ihmisiä saisi häiritä. - Jo minä katoinkin, että valoa sieltä ikkunasta näkyi, vastasi mummo. Vai Tuuli se sieltä tulla tupsahti. Mummo nousi pöydästä kättelemään vierasta. - Minä olen Lyyti tai oikeastaan Lyydia, mutta Lyytiksi saa sanoa. Etkä sinä mitään häiritse mukavaahan se vain on. Lyhyen kättelyn jälkeen naiset katselivat vähän aikaa toisiaan ujosti hymyillen eikä kumpikaan löytänyt hetkeen mitään tähdellistä sanottavaa. - Tässä olisi vähän niin kuin joululahjaksi, rupesi Tuuli kaivelemaan kassiaan. Hän otti esille kahvipaketin ja rasian johon hän oli laittanut itse tekemiään makeisia. Nämä ei ole missään paketissa kun minulla ei ollut joulupaperia, sanoi Tuuli - Mitä sinä nyt tyttö hyvä, päivitteli mummo. - Minulla ei ole nyt sinulle antaa mitään. Tule nyt edes pöytään syömään minun seurakseni. Kohteliaasti Tuuli kiitti tarjouksesta ja istui Lyytin seuraksi aterialle. Siianlihaa ei Tuuli lautaselleen ottanut vaan kertoi Lyytille olevansa kasvien syöjä. Ensi kesänä hän alkaisi itse viljellä omia kasviksia. Siinä oli yksi syy miksi hän oli tänne muuttanut. Tuuli kertoi Lyytille myös kaivanneensa rauhallista ja kiireetöntä elämää koska oli kaupungissa kyllästynyt ainaiseen hohumukseen. Mielellään hän kuuntelisi täällä asuneen kokeneen naisen neuvoja kasvien viljelystä, polttopuiden hankinnasta ja muista taidoista mitä täällä asuminen edellytti. Tuuli-tytön innostunut tarinointi oli kuin joulunsaattoa mummon korville. Suunnitelmia tulevaan tuntui työllä olevan hengästymiseen asti, eikä niiden toteuttaminen jäisi kiinni ainakaan tarmokuuden puutteesta. Mielissään mummo kuunteli tytön kerrontaa ja vastaili kokemuksiensa opettamana kun siihen tuli aihetta. Villasukat tyttö osasi itse neuloa, sen Tuuli halusi Lyydialle myös kertoa ja jonka Lyyti vahvasti olevan pätevä taito. - Oletko nähnyt Mikkoa, minun kissaani teillä päin, kysyi mummo huolestuneena vielä ennen kuin Tuuli lähti kohti kotiansa. Ei ollut nähnyt Tuuli Mikkoa, sillä Mikon kohtaloksi oli käynyt viettää jouluaattoja isännän navettansa nurkalle virittämässä supiloukussa. Syöttinä ollut lohien ruoto ja pää olivat viekoitelleet Mikon satimeen. Sydäntä raastavasti se moursui jouluyön vankilassaan. Pakkastakin oli liki parikymmentä astetta ja se nipisteli ilkeästi korvanpäitä ja polkuanturoita. Joulupäivä oli jo hämärtymässä kun isäntä koki pyydyksensä ja pienoiskiväärin luoti lopetti Mikko-kissan olemassa olon. Tuuli oli juuri tuomassa joulutervehdystään taloon, kun hän kuuli laukauksen. Isäntä tuli navetan luona vastaan kivääreineen ja heitti jotain mustaa nurkan taakse. Tuuli säikähti aseensa kanssa liikkuva isäntää, mutta toivotti kuitenkin hyvät joulut ja kertoi olevansa se uusi asukas joka oli muuttanut naapurimökkiin. Isäntä pyysi uuden naapurinsa sisään kahville, sanoi emännän jääneen kahvin keittoaikeisiin kun hän oli lähtenyt ulos. Lyyti teki jotain asiaa käydäkseen Tuulin luona vieraisilla. Hän paistoi piirakoita ja vehnästä tupaan tuliaisiksi. Lämpimäiset hän pakkasi voipaperiin ja pyyheliinaan. Korinpäälle hän laittoi vielä taitellun viltin, jotta saisi vietyä tuliaisensa mahdollisimman tuoreina ja lämpiminä perille. Huoli jo muutaman päivän kadoksissa olleesta Mikko-kissasta kalvoi mummon mielestä. Talviaikaan ei Mikko normaalisti ollut poissa kotoaan yhtäkään yötä. Mummo aavisteli jotain pahaa Mikolle joulunseutuna tapahtuneen. Tuulin luona mummon pahat aavistukset saivat vahvistusta. Tuuli kertoi isännän liikkuneen aseensa kanssa, kuulleen laukauksen ja että jotain mustaa oli isäntä heittänyt navetan nurkan taakse. Lyytin piti istua ja huokaista syvään monta kertaa, kun hän

kuuli uutisen. Vielä piti ottaa nitroa, niin otti koville. Tuuli lohdutteli mummoa parhaansa mukaan ja vasta kun mummo oli selvinnyt pahimmasta mielipahasta, päättivät naiset jo seuraavana yönä käydä hakemassa asialleen varmistuksen. Jännittynein mielin lähtivät naiset yölliselle matkalleen. Lyyti oli kaivanut varastoistaan molemmille huopatossut joten kulkeminen kävi lähes äänettömästi. Vain vähäinen pakkaslumen narskahtelu saatteli kaksikon taivallusta. Pakkanen keikkui kymmenen asteen tienoilla ja taivaalta leijaili kevyttä pakkaslunta suurikokoisina hattaroina tyyneen sydäntalven yöhön. Kuin aaveet olisivat olleet liikkeellä, kävi heidän kulkunsa. Kylän koiratkaan eivät heidän peräänsä haukkuneet. Äänetön ruumissaatto kuljetti Mikko-kissan kotiin yön pimeyden ja lumisateen tihevinä hetkinä. Jälkeäkään ei isännän pihalle jäänyt yöllisistä vieraista. Vielä yöllä tekivät naiset pahvilaatikosta viimeisen leposijan mummon kissalle. Laatikko vuorattiin sisältä viltillä jonka päällä Mikko oli aina nukkunut. Ulkokuoren he halusivat myös viimeistellä yhtenäisellä ruskealla voimapaperilla. Aamulla tulisi Tuuli mummon avuksi kaivamaan haudan jo routaantuneeseen maahan. Kevätauringon jo lämmittäessä tekee ihmismielen puuhastella jotakin tulevan kesän eteen. Tuuli ja Lyyti perkasivat taimiaan. Oli tomaattia ja kurkkua, oli paprikaa ja kurpitsaa. Perunoita ei vielä kuitenkaan nostettu sisälle itämään, mitä nyt muutama laitettiin mullan kanssa paperipussiin varhaisperunaksi. - Kuule Lyydia. Mikä olisi sellainen asia joka olisi isännälle rakas, kysyi Tuuli kesken toimiensa. - Liekkös tuolla ihtesä lisäksi sellaisia asioita, vastasi Lyyti. Moottoripyöräänsä se kyllä jaksaa rassata ja puunata näin keväisin. Se saattaisi olla sellainen asia. - Minä kun olen miettinyt, että sen kuuluisi maksaa siitä mitä se teki Mikolle. - Voi tyttö hyvä, siltä ukolta on turha mennä maksuja kyselemään. Nämä minun vähät metätkin se haluaisi minulta puoli ilmaiseksi. - En minä tarkoita sellaista maksua vaan kosta. - Kosta! - Ja jos moottoripyörä on isännälle rakas, niin se olisi otollinen kohde sille koston. - Kosto kuulostaa kyllä aikalailla rankalta sanalta, pohti Lyyti. - Sanotaan sitten rangaistus, vastasi Tuuli. Väärin tekijää kuuluu rangaista! Tästä keskustelusta lähti hautumaan kosto tai sitten rangaistus pahalle isännälle, jonka Lyyti ja Tuuli olivat yksissä tuumin todenneet syypääksi siihen tekoon jossa naisten mielestä täyttyi veden pitävästi murhan tunnusmerkistö. Monenlaista sabotaasia pohdittiin aina renkaiden puhkomisesta satulan alle ujutettaviin piikkeihin, mutta kaikki ehdotukset tuntuivat jokseenkin valjuilta tehtyyn tekoon nähden. Myös käsikahvojen ja satulan tervaamista tai liimakäsittelyä esitettiin, mutta nekin aikeet menivät hylättyjen listalle. Esillä kävi myös isännän ajohaalarin sisäpuolinen terva-takiaispallokäsittely etenkin haaravälin kohdalta, mutta hanke kaatui ajopuvun lähes mahdottomaan käsille saantiin. Istutustyön edistyessä suunnitelmaa hiottiin. Etsittiin toteuttamiskelpoista sabotoimismenetelmää joka olisi niin ovela ja tekijöidensä tuhotyön kätkevä teko jottei jättäisi todisteita tekijöidensä paljastumiseksi. Välillä naurettiin vedet silmissä, etenkin isännän muniin takertuneiden tervaisten takiaispallojen nostattaman mielikuvan kohdalla. Ikkunan viereen nostettu pöytä täyttyi taimipurkeista, ja samalla kun viimeinenkin taimi oli purkissaan, oli myös suunnitelma selvillä. Lyyti keittäisi kuusen pihkasta ja siirapista liisterin jonka määränpää olisi isännän moottoripyörän bensatankki. Huhtikuun loppupäivinä Tuuli teki asiaa isännän talolle. Käynti oli eräänlainen tiedustelumatka ennen varsinaista tuhotyöhön johtavaa iskua. Käynnin syyksi hän oli keksinyt kysellä tieasioista, koska Lyydia oli kertonut isännän olevan paikallinen tienhoitokunnan puheenjohtaja. Jännitti kävellä isännän pihapiiriin ja tuntui melkoiselta onnenpotkulta kun hän näki avoimista tallin ovista isännän juuri olevan kiillottamassa moottoripyöräänsä. - Mitäs tyttö, huusi tallista Tuulin huomannut isäntä! Tules kahtomaan minkälainen peli se mulla täällä on! - Päivää! Lähdin vain kyselemään noista tieasioista, vastasi Tuuli. - Vai tieasioista. Tämä peli se ymmärtää tien päälle, sivuutti isäntä Tuulin asian. Aito Harley Davidson! Äänet sellaiset kun

kunnon miesten pyörässä olla pitääkin, ei mitään mopopoikien pärinöitä. Ja kyyti sellaista, että se pitäisi jokaisen kokea. Voin minä Tuulille tällä kyydit antaa, niin saat kuulla nimesi soivan korvissasi, viisasteli isäntä. Vielä laitan tuohon bensaankin sellaista lisäainetta joka puhdistaa polttoainejärjestelmän ja lisää tehoa entisestään. - Kyllä sinulle vielä kyydit ja lisäaineet järjestetään, mietti Tuuli mielessään, mutta jatkoi sitten asiaansa. Yksikkömaksuista vain olisin kysynyt? - Vai yksiköistä. Tulehan sieltä ovelta katsomaan lähemmäksi. Tuuli astui muutaman askeleen lähemmäksi moottoripyörää. Eikö olekin nätti pyörä, melkein yhtä nätti kuin sinä. Ja saahan sitä kokeeksi hypätä satulaankin, maanitteli isäntä. - Minä kun en oikein välitä näistä tällaisista vehkeistä, töksäytti Tuuli päin isännän maireana paistavaa naamaa. Minusta näissä on aivan hirveät äänet ja eikös nämä saastuta ilmaakin jo aivan turhanpäiväisen ajonkin takia. - Et kai sinä vain ole niitä kettutyttöjä ja viherpiipertäjiä, pääsi tyrmistyneen isännän suusta. - Piipertäjä sinulla on housuissasi, paukautti Tuuli ja lähti saman tien tallista. - Ketun hännän paikka on muuten tuossa Harrikan antennissa, huusi isäntä perään. Vapun aattoon vasten yöllä oli määrä lähteä tarkoin valmistautuneelle sabotaasiretkelle. Myöhään oli naisten valvottava ennen kuin keväinen yö painui pimeäksi. Molemmat sonnustautuivat mustaan vaatekertaan. Tuuli käytti mustia verkkareita ja mustaa suurikokoista hupparia. Lyyti oli kaivellut ullakolta mummo-vainansa körtti-asun, joka ulottui nilkkoihin asti ja jonka huivi peitti pään jättäen juuri ja juuri kasvot näkyviin. Naamansa naiset mustasivat hiilellä ja kädet peitettiin mustien hanskojen suojiin. Molemmat käyttivät myös mustia kumisaappaita. Varusteena parivaljakolla oli kaikkien hämärämiesten, tässä tapauksessa hämäränaisten, käyttämä sorkkarauta ja itse tehty tiirikkavalikoima mahdollista lukittuun tilaan sisään pääsyä varten. Mukaan oli varattu tietysti myös pullollinen Lyytin keittämää tököttiä ja annosteluun varattu injektioruisku. Lyytin oli pitänyt laimentaa keittämäänsä liisteriä bensiinillä, siksi tönkköä oli keitoksesta kattilassa kehkeytynyt, ettei sitä olisi muuten saatu ruiskutettavaan muotoon. Vaalean kevät-taivaan alla hiipi sabotaasikaksikko kohti määränpäättään. Lähestymis-suunta kohteeseen oli valittu niin, että navetta peitti keskipihan ja samalla liikkeellä olevien havaitsemisen. Navetan välikön takaovet eivät olleet lukitut, vaan sisään pääsy talliin kävi vaivatta. Sorkkarautaa ja tiirikoita ei siis tarvittu. Taskulampulla, jonka linssi oli teipattu kapeaksi, kuin sota aikaisten autojen valonheittimet, etsivät naiset moottoripyörän käsiinsä. Bensatankinkorkkia yritettiin avata, mutta se todettiin lukituksi. Tuuli kaivoi tiirikkasarjan esille ja koetti avata lukkoa. - Ei tämä aukea. Näinkö piti vääntää korkki auki sorkkaraudalla, hän kuiskasi Lyydialle. - Oothan vielä, vastasi mummo ja tutki lampun valossa työkaluja. Tulppa-avain, mummo melkein huudahti. Nyt tuli suunnitelman muutos! Tulpat kierrettiin auki ja sylintereihin annosteltiin sabotöörien mielestä sopiva määrä liisteriä. Viisi millilitraa per pytty katsottiin olevan riittävä annos. Irrotetut osat laitettiin paikalleen ja tulppa-avain palautettiin paikkaan josta se oli otettukin. Omat tarvikkeet kerättiin ennen lähtöä huolellisesti mukaan. Ovesta, josta sisään oli tultukin, poistuivat hämärätyöläiset yön syliin. Kaikki oli onnistunut täydellisesti. Isännän naama loisti yhdessä kevätauringon kanssa, niin komeaa päivää vappuaaton aamu lupaili. Postilaatikolta palatessaan hän selaili tulleita lähetyksiä. - Jaa. Näyttää tulleen Harrikkaan uusi etukumi, puheli hän yksikseen. Pitääkin hakea se heti pois ja vaihtaa se saman tien. Renkaan vaihto olikin työläämpi operaatio mitä isäntä oli ajatellut. Päivä kiirehti kohti iltaa ja saunaakin piti lähteä välillä lämmittämään kesken remontin. Uusi kumi piti kuitenkin paikalleen saada ja uskolla oli hommia painettava, että pyörä olisi paraatikunnossa illaksi vappuajoa varten. Pihalle tuodun Harrikan kromiosat kimaltelivat ilta-auringossa, kun isäntä saunanraikkaana sonnustautui nahkahaalariin vappuajoon valmiina. Kiirehtimättä, kuin nautintoa pitkiittäen hän katseli moottoripyöräänsä ja sen bensatankissa olevaa tekstiä: Harley-Davidson. Nimen yläpuolella oli teksti: Motor ja alapuolella luki Cycles.

Moottoripyörien aatelia, mietti isäntä päättään nyökytellen. Tuulin mökin kohdalla Harrikka-mies ensin hiljensi vauhtia, ja kun näki tytön olevan pihalla, antoi urun aueta niin että koko tienoo raikui. Asfaltille päästyään pääsi pyörä elementtiinsä ja isäntä kiihdytti hurjana. Nopeaan tahtiin vaihtui vaihteet, mutta sitten pysähtyi raudan liike. Takapyörä löi jumiin ja kiireessä laitettu etupyörä jatkoi matkaansa. Raudan äkillinen pysähtyminen aiheutti sen, että etupyörän lisäksi myös liha jatkoi matkaansa. Sellaisia ovat fysiikan lait ja niiden lakien määräämänä syöksyi isäntä kohti piikkilanka-aitaa. Ilmojenteille lähtemisessä oli kuitenkin se hyväpuoli, että lennossa oli tarpeeksi korkeutta, niinpä piikkilanka repäisi vain nahkahaalarin halki. Liha jatkoi kuitenkin matkaansa ja laskeutui loivassa kulmassa saviselle pellolle. Savi liukkaana maa-aineksena jatkoi syöksyä niin pitkälle kun sarkaa riitti ja kun liuku lopulta päättyi huomasi isäntä olevansa takiaispuskassa. JK. Tarina ei kerro minne kaikkialle takiaisia lopulta päätyi.